

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 212/2019
13.03.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Радмиле Драгичевић Дичић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Жарка Станисављевића поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу 1К 16/17 од 20.09.2018. године и Вишег суда у Лесковцу 3Кж 356/18 од 21.12.2018. године, у седници већа одржаној дана 13.03.2019. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Жарка Станисављевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу 1К 16/17 од 20.09.2018. године и Вишег суда у Лесковцу 3Кж 356/18 од 21.12.2018. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу 1К 16/17 од 20.09.2018. године, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика и осуђен на јединствену новчану казну у износу од 100.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 15 дана по правноснажности пресуде, а ако наведену казну не буде платио у остављеном року иста ће се заменити казном затвора, и то за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне једним даном затвора.

Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка и паушала ближе наведено у изреци првостепене пресуде.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу 3Кж 356/18 од 21.12.2018. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Лесковцу 1К 16/17 од 20.09.2018. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног АА, адв. Жарко Станисављевић поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА адв. Жарка Станисављевића у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку је неоснован, док је у осталом делу захтев недозвољен.

Бранилац окривљеног АА, адв. Жарко Станисављевић, у захтеву за заштиту законитости истиче да је доношењем побијаних правноснажних пресуда повређен кривични закон из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер радње за које је окривљени оглашен кривим, нису кривично дело, имајући у виду да представљају дело малог значаја (члан 18. КЗ), с обзиром да је степен кривице учиниоца низак, штетне последице су одсутне или незнатне, те да примена кривичне санкције није оправдана.

Наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног АА, адв. Жарко Станисављевић, већ је истицао у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да је тај жалбени навод неоснован и о томе на страни два и три образложења дао веома јасне разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата и на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Надаље, у образложењу захтева за заштиту законитости се наводи да у радњама окривљеног АА, се не стичу сва субјективна и објективна обележја кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ, будући да у конкретном случају није остварена последица извршења кривичног дела, те се ради о покушају наведеног кривичног дела, а из чега произилази да се захтевом за заштиту законитости правноснажне пресуде побијају због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, а Врховни касациони суд овакве наводе оцењује неоснованим.

Кривично дело недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика, постоји када учинилац дела не даје издржавање за лице које је по закону дужан да издржава, а та дужност је утврђена извршном судском одлуком, или извршним поравнањем.

Према чињеничном опису дела датом у изреци првостепене пресуде, окривљени АА, у наведеном временском периоду, није давао издржавање за лица

која је по закону дужан да издржава у износима и на начин како је то утврђено правноснажном судском одлуком, у којим радњама се, по оцени овог суда стичу законска обележја кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ.

Наиме, радња извршења кривичног дела из члана 195. став 1. КЗ јесте недавање издржавања у износу и на начин како је то утврђено извршном судском одлуком или поравнањем, а дело је извршено самим пропуштањем да се да издржавање, што је у конкретној ситуацији случај.

Издржавањем се обезбеђују основне животне потребе издржаваног лица, што подразумева сталност обезбеђивања новчаног износа досуђеног на име издржавања, па износи и начин давања издржавања представљају тачно утврђену обавезу у извршној судској одлуци или поравнању и лице које је дужно да даје издржавање нема могућности да произвољно одлучује о томе колико, када и на који начин ће то учинити.

Стога се неосновано захтевом за заштиту законитости указује да у конкретном случају није остварена последица извршења кривичног дела, те да се ради о покушају кривичног дела, то јест да је доношењем правноснажних пресуда учињана повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Осталим наводима у захтеву за заштиту законитости се указује да је изрека првостепене пресуде неразумљива (што би представљало битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП), као и да нема разлоге о одлучним чињеницама (нема оцене психичког односа оштећених) што би представљало битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, а које повреде не представљају у смислу члана 485. став 4. ЗКП дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА, адв. Жарка Станисављевића, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, на основу члана 491. став 1. ЗКП одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. у вези члана 485. став 4. ЗКП, одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић